20.3.2001

1049 ja 1075/4/98

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Jaakko Jonkka
Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteeri Pekka Päivänsalo

POLIISITUTKINTAAN SISÄLTYVIEN VALOKUVIEN JULKISUUS JA POLIISIN TIEDOTTAMINEN

1
KANTELU

Kaksi kantelijaa on kirjoittanut eduskunnan oikeusasiamiehelle 14.5.1998 ja 15.5.1998. He arvostelevat kirjoituksissaan Helsingin poliisilaitoksen rikospoliisin toimintayksikön rikoskomisario A:n menettelyä tämän luovutettua poliisin kadonneina etsimien dementoituneiden sisaruksen löytämisen yhteydessä heistä otettuja valokuvia julkaistavaksi Ilta-Sanomissa ja Iltalehdessä. Kantelijat pitävät kuvien julkaisemista kyseisten vanhusten ihmisarvoa ja yksityisyyttä loukkaavana.

2
SELVITYS

Rikoskomisario A toimitti tänne selvityksen ja Helsingin kihlakunnan poliisilaitoksen rikospoliisin toimintayksikkö sekä sisäasiainministeriön poliisiosasto antoivat lausunnon. Ne ovat kantelupäätöksen liitteenä.

Käytössäni on ollut myös sisäasiainministeriön poliisin ulkoisesta tiedottamisesta 7.2.1997 antama ohje (dnro 1/011/97).

3
RATKAISU

3.1
Tapahtumat

Helsingin rikospoliisin väkivaltarikosyksikön rikoskomisario A toimi tutkinnanjohtajana kahden iäkkään sisaruksen katoamista koskevassa asiassa 6070/S/327775/97.

Poliisipartio löysi 25.11.1997 sisarukset nuoremman sisaren omistamasta omakotitalosta. Sisarukset makasivat löydettäessä heikkokuntoisina talon keskikerroksen lattialla tavara- ja roskakasojen keskellä. Toinen poliisipartion jäsen otti heistä ja asunnosta tuolloin valokuvia.

Helsingin väkivaltarikostutkijat ry:n julkaiseman "Murharyhmä" -nimisen lehden numerossa 1/1998 julkaistiin tapauksesta poliisipartion jäsenen kirjoittama artikkeli "Eikö kukaan kaipaa meitä". Artikkelin yhteydessä julkaistiin rikoskomisario A:n luvalla sisarusten löytämisen yhteydessä otettuja valokuvia. Julkaistut kuvat olivat melko pieniä ja mustavalkoisia.

Lehden ilmestymisen jälkeen Ilta-Sanomista ja Iltalehdestä otettiin yhteyttä rikoskomisario A:han ja pyydettiin lainaksi alkuperäisiä kuvia. A antoi kuvat lainaksi sillä ehdolla, että lehdessä julkaista-

vista kuvista peitetään sisarusten kasvot.

Ilta-Sanomissa julkaistiin 12.51998 tapausta käsitellyt artikkeli "Kukaan ei heitä kaivannut" ja seuraavana päivänä toinen samaa asiaa käsitellyt artikkeli. 13.5.1998 julkaistiin myös Iltalehdessä tapausta käsitellyt artikkeli. Rikoskomisario A:n luovuttamat kuvat julkaistiin suurina värikuvina artikkelien yhteydessä. Sisarusten kasvot oli kuitenkin A:n kanssa sovituin tavoin peitetty kuvista.

3.2
Oikeudellinen arviointi

3.2.1
Oikeusohjeet

Suomen perustuslain 10 §:n mukaan jokaisen yksityiselämä, kunnia ja kotirauha on turvattu.

Perustuslain 12 §:n mukaan jokaisella on sananvapaus. Sananvapauteen sisältyy oikeus ilmaista, julkistaa ja vastaanottaa tietoja, mielipiteitä ja muita viestejä kenenkään ennakolta estämättä. Tarkempia säännöksiä sananvapauden käyttämisestä annetaan lailla. Viranomaisen hallussa olevat asiakirjat ja muut tallenteet ovat julkisia, jollei niiden julkisuutta ole välttämättömien syiden vuoksi lailla erikseen rajoitettu. Jokaisella on oikeus saada tieto julkisesta asiakirjasta ja tallenteesta.

Perustuslain 22 §:n mukaan julkisen vallan on turvattava perusoikeuksien ja ihmisoikeuksien toteutuminen. (Vastaavan sisältöiset säännökset ovat sisältyneet myös 1.3.2000 asti voimassa olleeseen hallitusmuotoon.)

Tapahtuma-aikana voimassa olleen valtion virkamieslain 17 §:n mukaan virkamies ei saa käyttää hyödykseen eikä luvatta muille ilmaista virkamiesasemassaan tietoon saamaansa seikkaa, joka erikseen on säädetty tai määrätty salassa pidettäväksi tai joka koskee toisen terveydentilaa taikka jota asian laadun vuoksi ei muutoin ilmeisesti saa ilmaista.

Tapahtuma-aikana voimassa olleen yleisten asiakirjojen julkisuudesta annetun lain 4 §:n mukaan poliisiviranomaiselle rikoksesta tulleita tietoja sekä sellaista asiaa tutkittaessa laadittuja pöytäkirjoja ei ole pidettävä julkisina, ennen kuin asia on ollut esillä oikeudessa tai jätetty sikseen.

Yleisten asiakirjojen julkisuudesta annetun lain 16 §:n mukaan kun jokin asia on salassa pidettävä, koskee tämä myöskin siihen asiaan kuuluvia asiakirjoja.

Poliisilain 37 §:n mukaan poliisitutkinnalla tarkoitetaan muuta poliisin toimitettavaksi säädettyä tutkintaa kuin rikoksen johdosta toimitettavaa esitutkintaa. Poliisitutkintaa toimitettaessa on soveltuvin osin meneteltävä siten kuin tutkinnan suorittamisesta esitutkinnassa säädetään.

Poliisilain 43 §:n mukaan poliisin henkilöstöön kuuluvan virkamiehen vaitiolovelvollisuudesta on voimassa mitä valtion virkamieslain (750/94) 17 §:ssä säädetään. Poliisin henkilöstöön kuuluva ei saa tehtäviensä hoitoon kuulumattomalla tavalla käyttää hyödykseen eikä luvatta muille ilmaista sellaisia henkilön yksityisyyteen kuuluvia seikkoja, jotka hän on saanut tässä tehtävässään tietoonsa ja joiden ilmitulo voi aiheuttaa henkilölle vahinkoa tai haittaa.

Esitutkintalain 49 §:n mukaan esitutkinnasta on tiedotettava siten, ettei ketään aiheettomasti saateta epäluulon alaiseksi ja ettei kenellekään tarpeettomasti aiheuteta vahinkoa ja haittaa.

Esitutkinnasta ja pakkokeinoista annetun asetuksen (17.6.1988/575) 9 §:n mukaan oikeus antaa tietoja esitutkinnasta julkisuuteen on tutkinnanjohtajalla ja hänen esimiehellään sekä esimiehen määräämällä muulla virkamiehellä.

Poliisiasetuksen 14 §:n 1 momentin mukaan milloin on perusteltua syytä olettaa henkilön kadonneen tai joutuneen onnettomuuden uhriksi, poliisin on ryhdyttävä tarpeellisiin toimenpiteisiin henkilön löytämiseksi. Sen lisäksi poliisin on sille tehdyn ilmoituksen perusteella tai muusta erityisestä syystä toimitettava katoamisen selvittämiseksi tarpeellisessa laajuudessa poliisitutkinta.

3.2.2
Arviointia

3.2.2.1
Poliisin käsitykset asiasta ristiriitaisia

Rikoskomisario A on antamassaan selvityksessä perustellut menettelyään kuvien luovuttamisessa lehdissä julkaistavaksi sillä, että hänen mielestään oli tarpeellista käydä yhteiskunnallista keskustelua sellaisten vanhusten asemasta, joilla ei ole lähiomaisia ja jotka putoavat kaikkien yhteiskunnan turvaverkkojen läpi siten, ettei heitä kukaan kaipaa pitkään aikaan. A:n mukaan kuvien julkaisemisella ei ollut kyseisten vanhusten ihmisarvoa ja yksityisyyttä loukkaavaa tarkoitusta.

Helsingin poliisilaitoksen rikospoliisin toimintayksikkö on lausunnossaan katsonut, että lehdille luovutettujen tapahtumatietojen ja kyseisten sisarusten elämää ja elämäntilannetta koskevien valokuvien perusteella on mahdollista saada selville, keitä henkilöitä tarkoitetaan. Lausunnon mukaan tiedoista ja kuvista käy selville sisarusten henkilökohtainen elämäntilanne eli sellaisia heidän yksityisyyteensä piiriin kuuluvia asioita, joiden julkaiseminen voi olla heidän yksityisyyttään loukkaavaa. Yksityisyyden piiriin kuuluvia, poliisitutkinnassa ilmenneitä tietoja ja valokuvia ei ole lausunnon mukaan oikeutta luovuttaa sivullisille. Lausunnossa katsotaan, että tapahtunutta tietojen ja valokuvien luovutusta tulisi tarkastella rikoslain 40 luvun virkarikoksia koskevien säännösten perusteella.

Sisäasiainministeriön poliisiosasto toteaa lausunnossaan, että poliisitutkinnan johtajana rikoskomisario A:lla on ollut harkintavalta kuvien julkistamiseen. *"Käytännön poliisityössä on hyvin tavallista, että poliisi luovuttaa tai antaa tiedotusvälineiden käyttöön lainaksi erilaista kuva- ja tiedotusmateriaalia".* Poliisiosasto jatkaa lausunnossaan mm. seuraavasti: *"Poliisin tiedotusohje 1/011/97 ei anna yksiselitteistä vastausta siihen, oliko kuvien luovuttaminen sopivaa vai ei. Toisaalta ohje korostaa hallinnon julkisuusperiaatteen noudattamisen merkitystä, jota toteutetaan käytännössä avoimella tiedottamisella. Toisaalta ohjeessa on lukuisia tiedottamista rajoittavia kohtia. Ohjeessa kehotetaan muun muassa noudattamaan tarpeellista varovaisuutta ja harkintaa, jotta kenellekään ei aiheuteta tarpeettomasti vahinkoa tai haittaa. Tapausta arvioitaessa on oleellista selvittää nimenomaan se, onko henkilöille, joiden kuvat julkaistiin lehdissä, aiheutettu tarpeettomasti vahinkoa tai haittaa. Poliisin ylijohto pitää uskottavana rikoskomisario A:n ilmoitusta siitä, että hänen tarkoituksenaan oli tuoda julki merkittävä yhteiskunnallinen epäkohta vanhustenhuollossa käytännön esimerkin avulla, eikä loukata avuttomia vanhuksia. Uskottavana*

on pidettävä myös sitä, että A on toiminut hyvässä uskossa eikä ole välttämättä osannut ennakoida juttujen näyttävää julkistamista iltapäivälehdissä. Edellä mainittuun viitaten poliisin ylijohto, vastoin Helsingin rikospoliisin toimintayksikön näkemystä, ei pidä A:n menettelyä niin moitittavana, että tietojen ja kuvien luovutusta olisi tarkasteltava rikoslain 40 luvun perusteella. Poliisin ylijohto ei yleisellä tasolla kuitenkaan pidä sopivana, että poliisin hallussa olevia arkaluonteisia valokuvia luovutetaan sivulliselle asianosaisen suostumuksetta. Nyt puheena olevassa tapauksessa olisi A:n tullut ainakin keskustella asian periaatteellisesta puolesta esimiehensä kanssa ennen päätöksentekoa asiassa".

3.2.2.2
Arvioinnin lähtökohtia

Henkilöiden katoamisen selvittämiseksi toimitettavan poliisitutkinnan asiakirjojen julkisuudesta ei ole annettu omia säännöksiä.

Poliisitutkintaa toimitettaessa on meneteltävä soveltuvin osin siten kuin tutkinnan suorittamisesta esitutkinnassa säädetään. Myös asiakirjojen julkisuuden osalta tulevat siten sovellettaviksi esitutkinnan osalta annetut säännökset silloin kuin mitään erityissäännöksiä ei ole.

Tapahtuma-aikana voimassa olleen asiakirjojen julkisuudesta annetun lain 4 §:n mukaan esitutkintapöytäkirja tuli julkiseksi kun asia oli ollut esillä oikeudessa tai jätetty sikseen. Poliisitutkintaan sovellettuna säännös tarkoitti sitä, että tutkinnan päätyttyä aineisto tuli julkiseksi.

Kun tutkinta oli tässä tapauksessa päättynyt siinä vaiheessa kun kuvat luovutettiin lehdille, on kysymys lähtökohtaisesti ollut julkisen aineiston luovuttamisesta. Täysin selvänä aineiston julkisuutta ei kuitenkaan pelkästään tämän säännöksen perusteella voida pitää. Vielä on nimittäin otettava huomioon, onko salassa pitämiseen ollut joitain lain tarkoittamia erityisiä perusteita. Tässä suhteessa merkityksellisiä ovat valtion virkamieslain 17 §, poliisilain 43 § ja yleisten asiakirjojen julkisuudesta annetun lain 16 §.

Eräässä korkeimman hallinto-oikeuden ratkaisussa (KHO 6.5.1998 T 773) oli asiakirjojen julkisuudesta annetun lain voimassa ollessa katsottu, ettei poliisilaitos menetellyt virheellisesti hylätessään hakemuksen saada tietoa esitutkintapöytäkirjasta, jossa oli selvitetty epäiltyä vapautta loukkaavaa haureutta, jonka tutkinta oli päätetty sillä perusteella, että asianomistaja oli peruuttanut rangaistusvaatimuksensa. Korkein hallinto-oikeus katsoi päätöksen perusteluissa, että esitutkintapöytäkirja sisälsi Suomen hallitusmuodossa ja Euroopan ihmisoikeussopimuksessa henkilön yksityiselämän suojaamiselle asetetut vaatimukset huomioon ottaen sellaisia poliisilain 43 §:ssä tarkoitettuja toisen yksityiselämää koskevia arkaluonteisia tietoja, joita poliisiviranomaiset eivät saa toiselle ilmaista. Perustelujen mukaan kyseinen esitutkintapöytäkirja on tähän nähden ollut asiakirjojen julkisuudesta annetun lain 16 §:n mukaisesti salassapidettävä asiakirja. Kyseisen päätöksen perusteella asiakirjat saattoivat tulla salaisiksi myös sitä kautta, että kysymys oli poliisilain 43 §:ssä tarkoitettujen henkilön yksityisyyteen kuuluvien seikkojen ilmaisemisesta.

Asiakirjojen julkisuus tässä asiassa on tulkinnanvarainen. On arvioitava, onko kyse asiakirjasta, joka "asian laadun vuoksi" olisi ollut pidettävä salassa ja onko kyse yksityisyyteen kuuluvista seikoista, joiden ilmitulo aiheuttaa henkilölle haittaa tai vahinkoa.

Koska selvityksen mukaan poliisi näkyy olleen oma-aloitteinen ja aktiivinen asian ja mm. kuvien saattamisessa julkisuuteen (julkaiseminen "Murharyhmä" -lehdessä, jonka päätoimittaja rikoskomisario A oli), on nähdäkseni asiaa arvioitava lisäksi poliisin tiedottamista koskevien säännösten ja ohjeiden valossa. Itse asiassa tämä aktiivisuus kuvien julkaisemisessa onkin ollut syynä siihen, että kuvat sitten joutuivat myös laajalevikkisimpiin lehtiin.

3.2.2.3
Yksityisyyden loukkausta vai sananvapauden käyttöä?

Tapauksen arvioinnissa on näin ollen kysymys siitä, onko rikoskomisario A:n menettely ollut poliisin vaitiolovelvollisuutta ja poliisin tiedottamista koskevien säännösten vastaista.

Helsingin poliisilaitoksen rikospoliisin toimintayksikön mielestä näin on asianlaita. Poliisin ylijohto näkyy pitävän asiaa tulkinnanvaraisena todeten muun muassa, että em. säännöksiä konkretisoiva poliisin tiedotusohje ei anna selvää vastausta tällaista tilannetta varten.

Laajemmin ja periaatteellisemmin tapauksen arvioinnissa joudutaan ottamaan kantaa kahden perusoikeuden - sananvapauden ja yksityiselämän suojan - merkitykseen. Rikoskomisario A on katsonut edistäneensä sananvapautta tuodessaan esiin tärkeänä pitämänsä yhteiskunnallisen ongelman. Kantelijat taas ovat lähteneet siitä, että menettely olisi yksityiselämän suojan loukkausta.

Oikeussäännöksiä tulee tulkita perusoikeusmyönteisesti, mikä merkitsee sitä, että tulkintavaihtoehdoista on valittava sellainen, joka parhaiten edistää perusoikeuksien toteutumista. Viime kädessä kyse on näin ollen siitä, millaiseen tulokseen valtion virkamieslain 17 §:n, poliisilain 43 §:n ja asiakirjojen julkisuudesta annetun lain 16 §:n sekä poliisin tiedottamista koskevan säännöstön perusoikeusmyönteinen tulkinta johtaa.

Arviointi tässä tapauksessa on siinä mielessä vaikeaa, että yhtäältä sananvapauden painottaminen puhuisi julkisuusmyönteisen tulkinnan puolesta, toisaalta yksityiselämän suojan painottaminen taas edellyttäisi pidättyvää suhtautumista tällaisten arkaluontoisten kuvien ja tietojen antamisessa tiedotusvälineille.

Jos tulkintatilanteessa pyrittäisiin varmistamaan se, että yksityiselämän suojaa ei lainkaan loukattaisi, rajoitettaisiin olennaisesti samalla toisen perusoikeuden, sananvapauden toteutumista. Yksityiselämän suojaa ei - kuten ei muitakaan perusoikeuksia - voida pitää sillä tavoin ehdottomana, että siihen ei olisi missään oloissa ja millään tavoin mahdollista puuttua. Sen sijaan, että pyrittäisiin toisen tai toisen perusoikeuden vaikutuksen maksimoimiseen on perusoikeuksien ristiriitatilanteissa pyrittävä optimoimaan niiden vaikutus. Kyse on tällaisissa tilanteissa punninnasta, jossa vastakkain olevia perusoikeuksia sovitetaan yhteen siten, että saavutetaan konkreettisen tapauksen erityispiirteet huomioon ottaen mahdollisimman hyvä tasapainotila perusoikeusintressien kesken.

3.2.2.4
Rikoskomisario A:n menettelyn arviointi

Arvioitaessa rikoskomisario A:n menettelyä on lähtökohdaksi otettava se, että hänellä on tutkinnanjohtajana ollut sinänsä oikeus päättää tutkintaan liittyvästä tiedottamisesta. Minulla ei ole myös-

kään perusteita epäillä hänen tarkoitusperistään antamansa ilmoituksen totuudenmukaisuutta.

Kuvien luovuttamisella julkaistavaksi on puututtu valokuvattujen henkilöiden yksityisyyden piiriin. Käsitykseni mukaan loukkaus ei kuitenkaan ole kohdistunut perustuslain 10 §:n 1 momentin tarkoittaman suojan keskeisimmälle ydinalueelle. Rikoskomisario A:n edellyttämin tavoin kuvat oli käsitelty käytännöllisesti katsoen tunnistamattomiksi, joskaan tunnistamismahdollisuutta ei täysin ole suljettavissa pois.

A on katsonut käynnistäneensä menettelyllään yhteiskunnallisen keskustelun tärkeästä aiheesta. Hän toteaa selvityksessään: "Mielestäni heidän kohtalonsa on ansainnut asiassa käydyn julkisen keskustelun, johon on joutunut ottamaan kantaa myös vastaava ministeri ja sosiaalitoimi." Kuvien luovuttaminen on A:n mukaan ollut tämän tavoitteen kannalta välttämätöntä: "Mikäli artikkelit olisi julkaistu ilman valokuvia, eivät ne olisi herättäneet julkista kiinnostusta tärkeään asiaan."

Mielestäni A:n esittämät argumentit ovat olennaisia arvioitaessa tässä tapauksessa sananvapauden painoarvoa. Tapausta arvioitaessa on lisäksi kiinnitettävä huomiota ainakin seuraaviin näkökohtiin. A on tosin puuttunut kahden avuttoman vanhuksen yksityisyyden piiriin, mutta toisaalta hän on menettelyllään tähdännyt juuri heidänlaistensa vanhusten olojen parantamiseen. Yksittäistapausta, jonka tunnistettavuus oli pyritty häivyttämään, on vain käytetty yleisemmän ongelman esille nostamisessa.

Kaiken asiassa esiin tulleen perusteella katson, että A:n menettelyä ei ainakaan voida pitää sellaisena, että sitä tulisi arvioida Helsingin poliisilaitoksen rikospoliisin toimintayksikön lausunnossa viitatuin tavoin rikoslain virkarikossäännöstön valossa.

Miten menettelyä sitten muuten kuin rikosoikeudellisesti arvioidaan, määräytyy pitkälti siitä, miten tässä tapauksessa painotetaan yhtäältä sananvapautta ja siihen kytkeytynyttä yhteiskunnallisen keskustelun käynnistämistä sekä toisaalta yksityiselämän suojaa. Omasta mielestäni kyseessä on rajatapaus, jossa kummankin suuntaisia kannanottoja voidaan pätevin perustein puoltaa. Tällä perusteella katson, että kuvien ja tietojen antamista julkaistavaksi ei vallinneissa oloissa ja esitetyillä tarkoitusperillä voida pitää ainakaan selvästi lainvastaisena, vaikka itse olisinkin punninnassa painottanut enemmän kyseisten vanhusten yksityisyyden suojaa. Kysymys on lähinnä siitä, onko menettely kaikin puolin ollut loppuun asti harkittua.

Poliisiosaston lausunnossa on katsottu, että rikoskomisario A:n olisi tullut ainakin keskustella asian periaatteellisesta puolesta esimiehensä kanssa ennen päätöksentekoa asiassa. Tällaisen velvollisuuden peruste voidaan siinä mielessä asettaa kyseenalaiseksi, että tutkinnanjohtajalla on säännösten mukaan oikeus päättää tutkinnasta tiedottamisesta. Toisaalta on kuitenkin tehtävä ero "puhtaasta" tutkinnasta tiedottamisesta ja jossain (päättyneessä) tutkinnassa esiin tulleiden seikkojen tiedottamisesta muussa tarkoituksessa - esimerkiksi juuri yleisemmän yhteiskunnallisen keskustelun käynnistämiseksi.

Sananvapaus perusoikeutena kuuluu myös virkamiehille. Virkamiehen asemasta ja virkatehtävien luonteesta voi kuitenkin johtua, että hänen sananvapautensa on rajoitetumpi kuin muilla kansalaisilla. Virkamiesten kannanotot erityisesti virkaan liittyvissä asioissa ymmärretään julkisuudessa helposti koko hallinnonalaa edustaviksi kannanotoiksi. Asian merkitys korostuu sellaisilla hallin-

nonaloilla joihin kohdistuu poikkeuksellisen suuria puolueettomuusodotuksia ja joissa viranomaisen toiminnan julkisella kuvalla on erityisen suuri merkitys viranomaisen toimintaa kohtaan tunnettavan luottamuksen ylläpitämisessä.

Tätä taustaa vasten pidän jossakin määrin arveluttavana, että poliisimies käynnistää yleistä "yhteiskunnallista keskustelua" tietyssä yksittäisessä virka-asiassa esiin tulleita arkaluonteisia seikkoja julkistamalla. Mikäli tällaisilla yksittäistapauksen tiedoilla katsotaan olevan yleisempää merkitystä, saattaisi olla poliisitoiminnallisesti asianmukaisempaa, että niihin kiinnitettäisiin huomiota muutoin kuin nyt tapahtuneella tavalla jutun tutkinnanjohtajan toimesta.

Johtopäätökset

Katson, ettei rikoskomisario A:n ole osoitettu menetelleen lain eikä poliisin tiedottamisesta annettujen määräysten vastaisesti.

Yleisemmältä kannalta totean kuitenkin vielä seuraavan.

Kuten olen edellä esittänyt, tällaiseen arkaluontoisten kuvien tai tietojen luovuttamiseen julkistamista varten saattaa - tilanteesta riippuen - liittyä monenlaisia arveluttavia piirteitä. Kysymys on huolellista harkintaa vaativasta asiasta, jossa voidaan joutua punnitsemaan vastakkain eri suuntaisia näkökohtia. Tämän vuoksi liikutaan ongelmallisella alueella, kun yksittäisen jutun tutkinnanjohtaja luovuttaa "yhteiskunnallisen keskustelun herättämiseksi" tällaisia tietoja/kuvia ylitse tutkinnanjohtajan normaalin tiedottamistehtävän.

Tässä mielessä sisäasiainministeriön poliisiosaston lausunnossa esitetty, että rikoskomisario A:n olisi ollut hyvä keskustella asian periaatteellisesta puolesta esimiestensä kanssa ennen kuvien luovuttamista, tuntuu perustellulta.

3.3
Toimenpiteet

Asia ei anna aihetta muihin toimenpiteisiin kuin että saatan tämän päätökseni Helsingin rikospoliisin toimintayksikön rikoskomisario A:n tietoon.

Koska selvitys ja lausunnot osoittivat, että poliisiorganisaation sisällä vallitsee hyvinkin erisuuntaisia näkemyksiä tällaisten kuvien ja tietojen antamisesta, ja koska sisäasiainministeriön lausunnon mukaan tapaus ei ole suinkaan ainutkertainen, sisäasiainministeriön poliisiosaston saattaisi olla aihetta harkita ohjeistuksensa täsmentämistarvetta tältä osin. Tämän vuoksi saatan päätökseni myös sisäasiainministeriön poliisiosastolle tiedoksi.

Tässä tarkoituksessa lähetän jäljennöksen tästä päätöksestäni sisäasiainministeriön poliisiosastolle ja rikoskomisario A:lle.

Kantelukirjoituksen liitteet palautetaan oheisena.